

Durmuş Hocaoğlu

Batı'da Şiddet, Kan ve Korku Kültürü: III

Yeniçağ, “Analiz”, 03 Kasım 2006, Cuma., s.13
“Analiz” Sıra No: 463; 2006-125; Kasım-01

YENİÇAĞ

Aynı cinsten olan insanlar arasında cinsî yakınlaşma, bilhassa erkekler söz konusu olduğunda, İslâm ve Hristiyanlık ve ciddiye alınmaya lâyık ahlâkî niteliği olan felsefeler tarafından insan haysiyetine yönelmiş en şiddetli saldırılardan ve en ağır yüz kızartıcı eylemlerden kabûl edilmesine ve birçok hâllerde zinâdan dahi daha ağır bir şekilde müstelzim-i cezâ addedilmesine mukabil, hemen her toplumda şu veya şekilde, bir bozuk davranış biçimi olarak mevcut olagelmiş; ancak, eski dünyada Hind-İran havzasında, Lût kavminde olduğu gibi, birçok toplumda da şaşkıncı seviyede yaygınlığa sâhip olmuştur. Fakat, Grekler söz konusu olduğu zaman vaziyet daha da başka türlü görünmektedir: Bu kavimde bu kabûl davranışlar sâdece fiilen yaygınlık kazanmış olmanın ötesinde, müesseseleşmiş olup, normal ve lüzumlu bir hayat pratiğinden ibâret olarak telâkkî edilmekteydi ve daha da fazlası olarak, erkeklerin “onurlu” birer yurttaş olarak yetişebilmelerinde de gerekli kabûl edilmekteydi. Bu müesseseleşme Greklerin öylesine ruhlarına işleşmişti ki dinî müesseselerinde dahi ‘şâyânî- hürmet’ bir yeri vardı; nitekim, tanrılarının bir kısmı dahi bu davranışlarıyla şöhret-şiar olmuşlardı ki meselâ bunlardan birisi ‘yakışıklı delikanlı’ Apollon ve diğeri de, Batı’da ilk homoseksüel aktivist olarak bilinen Karl Heinrich Ulrichs’in (1825-1985) de bu gibi kişileri ifâde etmek üzere pozitif bir terim olarak îcad ettiği “Urning” kavramının ilhâmını aldığı Uranüs idi. Vâkıa Fransız sosyal kritikçi ve filozof Michel Foucault (1926-1984), Grek dünyasında bu babda yaşananların, Ulrichs’in tutulmayan Urning terimi yerine 1869’da Macar tabip Karoly Maria Benkert’in (1824-1882) tedâvüle sürdüğü “Homoseksüalite” kavramı[1] ile ifâde ettiği ile bire-bir aynı olmadığını ileri sürmektedir[2]. Ancak vaziyet hiç de öyle değil; öylesine öyle değil ki, Atina’da hemen her erkeğin, ilk ergenlik çağlarından ileri yaşlarına kadar bu çarkın içinde olması “iyi ve hür yurttaş” olarak yetişmelerinin îcaplarından sayılmaktaydı[3]. Bu hastalıklı psikolojilerini utanarak gizlemek bir yana, bir gurur vesîlesi sayan Grekler’den Batı’ya intikal eden bu davranış, Grek ve Roma paganlığının Hristiyanlık içerisine hulûl ederek O’nu da dejenere etmesi gibi, Batı dünyasında yayılmış ve Kilise’nin mücâdele etmesine rağmen, ‘de jura’ tel’în edilmesine mukabil ‘de facto’ ta’zîm edilmiş; bu makule eşhasın bu davranışları bir nevi’ normal bir kimlik muâmelesi görmüş ve cemiyet içindeki saygınlıklarına hâlel getirmemiştir. Nitekim, T. Cowan’ın ancak birkısımının hikâyesini anlattığı eserinde[4] cihan fâtihî İskender’den başlayan listeye bir göz atılması bile göstermektedir ki, anormal ve gayri tabiî olan, Batı için, normal ve tabiî sayılmalıdır ve zâten artık bilindiği gibi, günümüzde de ‘de jura’, yâni hukukî olarak yeniden meşrûiyet kazanmak sûretiyle Antik Grek dünyası ihyâ edilerek, ayıp olanın ayıplandığı, insanlığın istikbâlini tehdit eden, virüslü bir ortam yaratılmıştır.

İmdi: Homoseksüalite bir hastalıktır; bir zihin hastalığı. Nitekim Psikiyatri’de “Seksüel Patoloji” ana başlığı altında etüd edilen Psikoseksüel Hastalıklar cümlesindedir[5]. Bir hastalıktır, çünkü fitrata, ahlâka, normal ve tabîî olana muhâlifdir; ancak, hastalığın asıl tehlikeli tarafı, ahlâk dışı, anormal ve gayri tabîî olanın ibrâ edilerek edilerek ahlâkî, normal ve tabîî addedildiği ve müesseseseleştiği bir cemiyet nizâmına dönüşmesidir.

[1] Sari H. Dworkin., “Counselors Be Aware: Clients Come in Every Size, Shape, Color, and Sexual Orientation”., *Journal of Counseling & Development*; Sep/Oct89, Vol. 68 Issue 1, p.6b

[2] David Cohen., “Law, Society and Homosexuality in Classical Athens”., *Past and Present*., No. 117., Nov. 1987., pp. 3-21

[3] Richard Senentt., *Ten ve Taş, Batı Uygarlığında Beden ve Şehir*., Çev.: Tuncay Brikan., Metis Yay., İst.,Kasım 2002., s.38 v.d.v

[4] Thomas Cowan., *Eşcinsel Dahiler*., Çev.: Kaan Yazıcıoğlu., Tüm Zamanlar Yayıncılık (tarihsiz)

[5] Ayhan Songar., *Psikiyatri*., İ.Ü. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Yay., İst. 1976, s.334 v.dv.

